

je ustrašila, se postavila na zadnji nogi, se takoj zopet spustila na prvi ter potem kakor blisk naglo zdirjala, a pri tem krenila preveč na rob ceste. Z vso močjo je treščil v tem hipu voz ob občestni kamen, in hlapec in Ivan sta odletela s sedežev. Hlapcu se ni zgodilo nič, ker je bil priletel na kup peska, a Ivan je zadel z glavo ob kamen, da mu je takoj kri brizgnila skozi usta in ušesa, in takoj je nezavesten obležal . . .

Dolgo, dolgo sta še sedela mati in sin v mali sobici, sedaj nema, v tihi žalosti, sedaj zopet zdihujoč in ihtoč. Sin je tolažil, kakor je vedel in znal, in naposled se mu je res posrečilo omiliti divjo nje žalost, ko ji je na nujno nje prošnjo obljubil, da pusti službo in se naseli doma.

Ko je videla, da sin še nekoliko omahuje, je še pristavila:

»Jaz se ne bi mogla privaditi drugod. Kjer sta mi umrla mož in sin, tam bi rada počivala tudi jaz! Ali bi me mogel pustiti samo?«

»Nikakor ne«, odgovori sin resno. »Iz ljubezni do vas, mama, se odpovem službi in se nastanim doma. Ali resnično vam povem, da moj duh ni več tako prožen, da bi se odrekel dosedanjemu življenju ter prevzel tako veliko gospodarstvo. Ako dovolite, prodam hišo v mestu ter si obdržim samo to vilo in nekaj travnikov ter vinograd. To in pa knjige moje mi bodo zadostovale!«

Travnovka se je vdala in dva dni potem je odšla s sinom na Češko, kjer je služboval na neki gimnaziji; tu sta ostala do konca šolskega leta, tedaj pa je Julij Traven izstopil iz državne službe.

(Dalje prihodnjič.)

Črez leto dni.

Kam sem zašel? Poznam to mesto. —
Pred letom tu sedeval sem z nezvesto.
Na vejah pevke zibale krilate,
Krasile s pisanim se prtom tratc.
I nama cvetla je vigred . . .

Poznam še vse jih, blagih ur svedoke:
Kot lani vir vrē iz razpoke,
V pomladnih glasih ptičev roj se skuša,
Kali poganja nove vsaka ruša.
Ha, ha! Kaj mar nam — lanski cvet . . .!

Borut.

